

Мария (стиска се за главата).

Моята любовъ! моята любовъ!...

Иванку.

Но ти плачешъ и се биешъ по главата. Това ли е била твоята дълбока любовъ къмъ мене? Така ли си готова ти да жертвуващъ заради мене мило и драго?

Мария (отчаянно чуни ръцѣ).

Иванку.

Добра любовъ!... (смѣе се).

Мария (изеднѣжъ престава да чуни ръцѣ и гордо се поизправва).

Иванко!

Иванку (гледа я мълчишкомъ. Послѣ).

Така, Марио. Трѣба или царъ да станѣ или да загинѣ.

Мария (само го гледа).

Иванку.

Склони, Марио, и раздѣли съ мене царуването, — заклѣвамъ те въ любовта ти къмъ мене!...

Мария (стрѣсва се).

О, злочеста азъ!... и татку нищо не знае!... (трѣгнува).

Иванку (улавя я за дрехата).

Стой, Марио! Азъ виждамъ гнѣвъ и презрѣние въ твоятъ погледъ. И така, ти нищо не ще направишъ заради мене?

Мария (мъчи се да се издръпне).

Иди си, бѣгай отъ тука, Иванко.

Иванку (прегражда ѝ пътъ).

Азъ не дойдохъ, за да бѣгамъ отъ тука, Марио. Я погледни (хвърга си горния дреха).